

การพัฒนาทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Development of Chinese speaking skills and vocabulary Acquisition for kindergarten 3 children using communicative language teaching

หลู่ ลี่ฉี^{1*}, กุลิสรา จิตรชญาวณิช², นารีรัตน์ หงษ์สามสิบเก้า³

Lu Liq I^{1*}, Kulisara Jitchayawanit², Nareerat Hongsamsibkao³

^{1,2} สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

³ สาขาวิชาภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

^{1,2} Curriculum and Instruction Program, Faculty of Education, Uttaradit Rajabhat University

³ Chinese Language Department, Faculty of Education, Uttaradit Rajabhat University

Corresponding author's e-mail: liqilu226@gmail.com^{1}, jitchayawanit99@gmail.com²,

Nareerat.hon@uru.ac.th³

Received: November 05, 2025

Revised: December 15, 2025

Accepted: December 26, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย ก่อนเรียน และหลังเรียนโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 2) เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ประชากร คือ เด็กอนุบาล 3 จำนวน 180 คน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3/4 จำนวน 30 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้ แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน แบบวัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการหาค่าที่ ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาลปีที่ 3 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีน, การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน, วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Abstract

The objectives of this research were: 1) to compare preschool the Chinese speaking and vocabulary skills of preschool children before and after being taught through the communicative language teaching method and 2) to compare Chinese vocabulary learning outcomes of preschool children before and after receiving instruction through the communicative language teaching method. The population consisted of 180 kindergarten 3 students at the Demonstration School of Uttaradit Rajabhat University. The sample consisted of 30 kindergartens from one kindergarten 3/4 classroom during the first semester of the 2025 academic year, selected through cluster random sampling with the classroom as the sampling unit. The research instruments included Chinese language learning experience plans based on the CLT method, a Chinese speaking skills assessment form, and a Chinese achievement test. The data were analyzed using means, standard deviations, and t-tests. The results revealed that: 1) the Chinese speaking skills of kindergarten 3 students after receiving communicative language teaching were significantly higher than those before the instruction at the .05 level. 2) the Chinese vocabulary acquisition of kindergarten 3 students after communicative language instruction was significantly higher than before the instruction at the .05 level.

Keywords: Chinese speaking skills, Chinese vocabulary acquisition, communicative language teaching

ความสำคัญของปัญหาการวิจัย

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560 มุ่งพัฒนาเด็กแบบองค์รวมผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับธรรมชาติและพัฒนาการตามวัย โดยเฉพาะการพัฒนาภาษาในช่วงอายุ 3-6 ปี ซึ่งถือเป็นช่วงเวลาทองของการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) เด็กในวัยนี้มีความสามารถในการเลียนแบบและจดจำได้ดี การเริ่มเรียนภาษาที่สองในช่วงนี้จึงช่วยให้เด็กสามารถที่จะออกเสียงได้อย่างเป็นธรรมชาติ และส่งเสริมความมั่นใจในการสื่อสารซึ่งเมื่อเด็กสามารถพูดภาษาจีนได้ จะเกิดแรงจูงใจและความสนใจในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามสำหรับการสอนภาษาจีนระดับปฐมวัยในปัจจุบันของประเทศไทยยังประสบปัญหาหลายประการได้แก่ ครูจำนวนมากขาดการอบรมเฉพาะทางทางด้านภาษาจีน ครูอาสาสมัครจากประเทศจีนบางส่วนไม่สามารถสื่อสารภาษาไทยได้ดี ส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ อีกทั้งวิธีการสอนส่วนใหญ่ยังคงเป็นแบบดั้งเดิม ไม่สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก นอกจากนี้ที่ผ่านมามีสถานศึกษาต่าง ๆ ได้จัดการเรียนภาษาจีนเพียงสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ยังทำให้เด็กขาดความต่อเนื่องในการเรียนรู้ภาษาจีนและลืมคำศัพท์ได้ง่าย

จากประสบการณ์การสอนและการสังเกตการเรียนการสอนภาษาจีนเด็กอนุบาลในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ของผู้วิจัยพบว่า เด็กอนุบาล 3 ยังขาดความมั่นใจในการพูดภาษาจีนและไม่สามารถสื่อสารประโยคง่าย ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะเลือกใช้แนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อมาใช้กระตุ้นให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์และฝึกพูดภาษาจีนผ่านกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์จริง ซึ่งจะช่วยพัฒนาความเข้าใจ

ในการเรียนรู้ภาษาจีนและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียนได้ดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของปาริฉัตร เนินสนธิ และคณะ (2566) รวมถึง เยาวพร ศรีระชา และจิระพร ชะโน (2561) ได้ค้นพบว่า ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ให้นักเรียนใช้คำศัพท์และประโยคได้ถูกต้อง และส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพ

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจในการพัฒนาทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนได้อย่างเหมาะสมกับวัยของเด็ก รวมทั้งเป็นการส่งเสริมการใช้ภาษาต่างประเทศให้เด็กได้มีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาจีน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การทบทวนวรรณกรรม

1. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) เป็นแนวทางการสอนภาษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาจริงในบริบทของชีวิตประจำวัน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและจัดกิจกรรมให้เกิดการสื่อสารอย่างแท้จริง (Davies & Pearse, 2000; Richards, 2006) แนวคิดนี้เชื่อมโยงระหว่างความรู้ทางภาษาทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสื่อสารในสถานการณ์จริงใช้สื่อจริงและไม่เน้นความถูกต้องทางไวยากรณ์จนเกินไป โดยแก้ไขข้อผิดพลาดเฉพาะกรณีที่ทำให้การสื่อสารไม่สำเร็จ เพื่อส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เยาวพร ศรีระชา และจิระพร ชะโน (2561) ได้เสนอว่าการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วย 3 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ ขั้นนำเสนอเนื้อหา (presentation) ขั้นฝึกทักษะ (practice) และขั้นนำไปใช้ (production) และต่อมาได้มีการเพิ่มเติมขั้นเตรียมหรือขั้นเข้าสู่บทเรียน (warm up) และขั้นสรุป (wrap up) เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ณัฐญา ละม้ายแข (2566) ได้อธิบายว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้กิจกรรมสื่อสารที่หลากหลาย เช่น การใช้สื่อของจริง เกมทางภาษา ภาพ เรื่องราว และบทบาทสมมติ เพื่อฝึกให้ผู้เรียนใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริง สอดคล้องกับแสงระวี ดอนแก้วบัว (2558) ได้เสนอขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้อย่างชัดเจน 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำเสนอเนื้อหา (presentation) ซึ่งเน้นการรับสารและการทำความเข้าใจคำศัพท์หรือโครงสร้างใหม่ ขั้นฝึก (practice) ซึ่งเป็นการฝึกควบคุมเพื่อสร้างความแม่นยำทางภาษา และขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (production) ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง รวมทั้งได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครูผู้สอน สรุปได้ว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวทางการสอนที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการ

2. ทักษะการพูดภาษาจีน (Chinese speaking skill) หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนได้อย่างถูกต้องชัดเจน และสามารถใช้คำศัพท์นั้นในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม ซึ่งแสงระวี ดอนแก้วบัว (2558) และปัทมา ยัมสกุล (2563) ได้อธิบายไว้ว่า ทักษะการพูดภาษาจีนเป็นความสามารถ

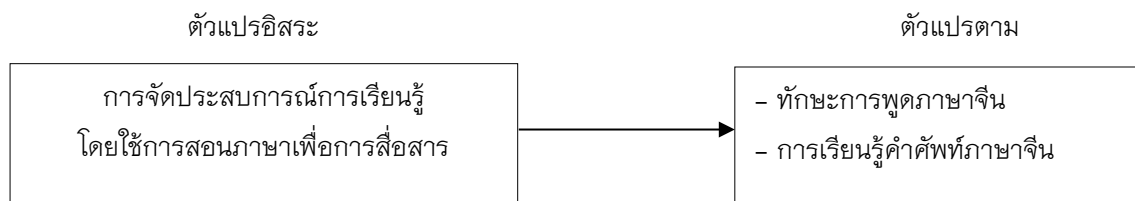
ในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดผ่านการใช้ภาษา น้ำเสียง สีหน้า และท่าทางอย่างเหมาะสม ทั้งนี้การพูดถือเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในการสื่อสาร เพราะเป็นเครื่องมือหลักในการสร้างความเข้าใจระหว่างมนุษย์ อีกทั้งยังเป็นพื้นฐานของการพัฒนาทักษะภาษาอื่น ๆ (แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558) ขณะที่ปีทมา ยิ้มสกุล (2563) ได้อธิบายว่า การพูดคือ พฤติกรรมการแสดงออกโดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้ และความรู้สึกให้ผู้ฟังเข้าใจและสามารถตอบสนองได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ สุนิตา โฆษิตชัยวัฒน์ (2556) สรุปไว้ว่า การพูดเป็นตัวบ่งชี้สำคัญของความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ผู้ที่ไม่สามารถพูดได้คล่องถือว่ายังมีความรู้ทางภาษาไม่เพียงพอ ขณะเดียวกันพิมพาภรณ์ บุญประเสริฐ (2558) เน้นว่าการพูดมีบทบาทสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ เพราะเป็นพื้นฐานของความเข้าใจ ความสัมพันธ์ และความสำเร็จในด้านต่าง ๆ

3. การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน (Chinese vocabulary learning) การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะทางภาษาในทุกด้าน ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยคำศัพท์ถือเป็นเครื่องมือหลักที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงและเข้าใจความหมายของภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Nation, 2001) ทั้งนี้การเรียนรู้คำศัพท์มิได้หมายถึงเพียงการจำความหมายเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความเข้าใจในรูปแบบ (form) ความหมาย (meaning) และการใช้ (use) ของคำนั้นด้วย ซึ่ง Yip & Rimmington (2006) ได้อธิบายไว้ว่า คำศัพท์ภาษาจีนมีลักษณะเฉพาะคือ การประกอบคำ (compound words) จากอักษรจีนสองตัวขึ้นไปที่เมื่อรวมกันแล้วเกิดความหมายใหม่ ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องเข้าใจหลักการสร้างคำและระบบอักษรจีนควบคู่กันไป ทั้งนี้ Hu (2020) ได้เสนอว่า การเรียนรู้คำศัพท์จีนมิได้มีเป้าหมายเพียงเพื่อการสอบหรือการแปลเท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องมือในการเข้าถึงแนวคิดแบบจีน (Chinese worldview) ผ่านสำนวนสุภาษิตและการใช้คำในบริบททางวัฒนธรรม นอกจากนี้ปีชิตดา สังสีแก้ว (2564) ยังชี้ให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น เกมจับคู่หรือบทบาทสมมติ สามารถช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้นและเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ สรุปได้ว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนเป็นกระบวนการสำคัญที่ช่วยพัฒนาไม่เพียงความสามารถทางภาษา แต่ยังส่งเสริมการเข้าใจวัฒนธรรมและโลกทัศน์ของภาษาจีน อันเป็นพื้นฐานสำคัญของการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในชีวิตจริง

สรุปแล้วการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) เป็นแนวทางการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมุ่งพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์จริงผ่านกิจกรรมที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการสื่อสารอย่างแท้จริง เช่น การใช้สื่อของจริง เกม และบทบาทสมมติ ทักษะการพูดภาษาจีนซึ่งถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของการสื่อสาร เนื่องจากช่วยให้ผู้เรียนสามารถแสดงออกทางความคิดและอารมณ์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม รวมทั้งเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะภาษาอื่น ๆ ขณะที่การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนเป็นสิ่งสนับสนุนในการพัฒนาทักษะทางภาษาทุกด้าน ดังนั้นแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทักษะการพูด และการเรียนรู้คำศัพท์ จึงเป็นองค์ประกอบที่เชื่อมโยงและสนับสนุนกันในการพัฒนาความสามารถทางภาษาจีนของผู้เรียนให้ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และเหมาะสมกับบริบทการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการศึกษาเชิงทดลอง มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้การวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาล 3 จำนวน 180 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาล 3/4 จำนวน 30 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (cluster sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ซึ่งได้ทำการตรวจสอบหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยได้นำแผนเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบคุณภาพ พบว่า แผนการจัดประสบการณ์มีความเหมาะสมอยู่ในระดับดี หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ไปทดลองใช้ (tryout) กับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 42 คน โดยมีการปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ได้แก่ การปรับระยะเวลาในการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับบริบทของห้องเรียน การเลือกใช้สถานการณ์สื่อสารที่ใกล้ตัวเด็ก และการเลือกใช้คำศัพท์ภาษาจีนที่อยู่ในชีวิตประจำวันของเด็ก

2.2 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน ซึ่งได้ทำการตรวจสอบหาคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่ การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ 3 คน พบว่าค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนอยู่ในช่วงระหว่าง .67-1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ แสดงว่าแบบประเมินมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการวัดทักษะการสื่อสารอย่างเหมาะสม

2.3 แบบวัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนในบริบทการสื่อสาร ซึ่งได้ทำการตรวจสอบหาคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่ การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ 3 คน พบว่าค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนอยู่ในช่วงระหว่าง .67-1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ แสดงว่าแบบวัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการวัดความสามารถในการใช้คำศัพท์ในสถานการณ์สื่อสารจริงอย่างเหมาะสม

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยได้ทำหนังสือขออนุญาตจากมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ เพื่อขอความร่วมมือไปยังผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนเรียนโดยทดสอบนักเรียนก่อนเรียนด้วยแบบประเมินทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีน และแบบวัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน (pre-test)

3.3 ดำเนินการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 16 แผน ใช้เวลา 8 สัปดาห์

3.4 เมื่อสิ้นสุดการทดลองผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลหลังการทดลอง โดยด้วยแบบประเมินทักษะการพูด คำศัพท์ภาษาจีน และแบบวัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน (post-test)

3.5 นำผลคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัยโดยการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติพื้นฐานคือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการหาค่าที่

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สำหรับผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แสดงผลปรากฏดังตาราง 1

ตาราง 1 คะแนนเฉลี่ยการเปรียบเทียบทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การทดสอบ	จำนวน(คน)	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	df	t-test	Sig.
ก่อนเรียน	30	10	3.60	1.58	29	8.52	.00*
หลังเรียน	30	10	7.13	1.36	29		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 พบว่า การพูดคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 3.60 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.58 หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.13 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.36 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียนพบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สำหรับผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แสดงผลปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 คะแนนเฉลี่ยการเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การทดสอบ	จำนวน(คน)	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	df	t-test	Sig.
ก่อนเรียน	30	10	3.40	1.60	29		
หลังเรียน	30	10	7.43	1.31	29	10.31	.00*

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 พบว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 3.40 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.60 หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.43 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.31 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียนพบว่าคะแนนทดสอบ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผล

1. ทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีคะแนนเฉลี่ย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมายผ่านกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์ สูง เช่น การถาม-ตอบ เกมสื่อสาร และการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ผ่านการลงมือ ปฏิบัติ การเลียนแบบ และการมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น ซึ่งนำไปสู่ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์อย่างเป็น รูปธรรม และสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์กับบริบทการใช้งานได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ใน ลักษณะดังกล่าวยังสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กปฐมวัยที่เรียนรู้ได้ดีที่สุดผ่านประสบการณ์ตรงและการมี ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ตามแนวคิดของ Vygotsky (1978) สรุปได้ว่า การเรียนรู้เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน กับบุคคลรอบข้างในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการสื่อสาร ซึ่งช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างมี ประสิทธิภาพเมื่อได้รับการสนับสนุนที่เหมาะสมจากครูและเพื่อน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Bruner (1986) ซึ่งได้เน้นการให้คำแนะนำ การกระตุ้น และการช่วยเหลือผู้เรียนอย่างเป็นขั้นตอนในระหว่างการทำ กิจกรรม โดยการสนับสนุนดังกล่าวสามารถช่วยให้เด็กมีความกล้าแสดงออกทางภาษา และเกิดความมั่นใจในการใช้ คำศัพท์ภาษาจีนมากขึ้น ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงไม่เพียงแต่จะสามารถ ส่งเสริมความเข้าใจด้านความหมายของคำศัพท์ภาษาจีนเท่านั้น แต่ยังช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ ความสนใจ และ ความกล้าแสดงออกของผู้เรียน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Littlewood, 2007) ส่งผลให้ผู้เรียน สามารถจดจำและใช้คำศัพท์ภาษาจีนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมในบริบทการสื่อสารจริงและเป็นเหตุให้ผลคะแนน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปภานัน เียนทรง และคณะ (2567) ได้ศึกษาการพูดภาษาจีนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อมัลติมีเดียพบว่า นักเรียนมีค่าเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาจีน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียน ได้เรียนรู้ที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารจริงและเสริมสร้างความมั่นใจในการสื่อสารภาษาจีนโดยได้ลงมือฝึกปฏิบัติ พัฒนาการออกเสียง การเลือกใช้คำศัพท์ โดยมีส่วนร่วมอย่างตั้งใจ จึงทำให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ได้ดีและมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรู้ที่ดีขึ้น รวมทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Littlewood (2007) พบว่า การสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร

จะช่วยทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการสื่อสารทางภาษาที่ชัดเจนขึ้น เนื่องจากกิจกรรมจะช่วยให้เด็กมีความเข้าใจความหมายของคำหรือสิ่งที่เรียนจากการปฏิบัติได้ดีขึ้น

2. การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างหลากหลาย เช่น การเล่นเกมทบทวนบทเรียน การร้องเพลง และการใช้สื่อของจริง กิจกรรมเหล่านี้เปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้คำศัพท์ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน สามารถเชื่อมโยงกับบริบทจริง ซึ่งเอื้อต่อกระบวนการสร้างความหมาย ตามพัฒนาการด้านการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย นอกจากนี้การที่เด็กได้ยิน ได้เห็น และใช้คำศัพท์ซ้ำ ๆ ในกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์สูง ช่วยส่งเสริมกระบวนการรับรู้ซ้ำ และการประมวลผลข้อมูลอย่างเป็นธรรมชาติ รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและเพื่อนในระหว่างการทำกิจกรรมช่วยกระตุ้นความกล้าแสดงออก และเสริมสร้างความมั่นใจในการพูดภาษาจีน ส่งผลให้เด็กสามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น ผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยงานวิจัยของ Yulidawati (2018) พบว่า การประยุกต์ใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเกมและภาพในการเรียนคำศัพท์ของผู้เรียนวัยเยาว์จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น และมีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น เนื่องจากกิจกรรมสื่อสารและโต้ตอบมากกว่าการท่องจำเพียงอย่างเดียว

องค์ความรู้ใหม่

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของเด็กอนุบาล 3 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารก่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ทั้งในเชิงทฤษฎีและเชิงปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียน โดยองค์ความรู้เชิงทฤษฎีที่สำคัญคือ การยืนยันว่าแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งเดิมมักใช้กับผู้เรียนระดับประถมศึกษาและระดับสูงกว่า สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับผู้เรียนปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีการปรับกิจกรรมให้สอดคล้องกับธรรมชาติและพัฒนาการด้านการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย เช่น การเรียนรู้ผ่านการเล่น การลงมือปฏิบัติจริง และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน ส่วนในมิติขององค์ความรู้เชิงปฏิบัติ ได้สะท้อนให้เห็นถึงหลักการสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัย ได้แก่ การออกแบบกิจกรรมที่เชื่อมโยงคำศัพท์กับบริบทการใช้ชีวิตประจำวันของผู้เรียน และการเลือกใช้กิจกรรมที่กระตุ้นการมีส่วนร่วมอย่างหลากหลาย เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การร้องเพลง และการใช้สื่อของจริง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นกลไกสำคัญในการส่งเสริมกระบวนการรับรู้การสร้างความหมาย การเชื่อมโยงคำศัพท์เข้ากับประสบการณ์ตรงของผู้เรียน ทำให้การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติและมีความหมายในเชิงปฏิบัติ นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยังสามารถส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนได้แบบองค์รวมทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยเด็กมีความกล้าแสดงออก มีความมั่นใจในการใช้ภาษา และสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูควรสร้างความมั่นใจให้เด็กกล้าแสดงออก ให้คำชมเชยหรือกำลังใจเมื่อตอบคำถามหรือใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง เพื่อพัฒนาความมั่นใจและทักษะการพูดของผู้เรียน

1.2 ครูควรจัดกิจกรรมที่ให้ได้โต้ตอบ ใช้คำศัพท์ซ้ำ ๆ เช่น เกม บทบาทสมมติ และการใช้สื่อของจริง เพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาจีนในบริบทที่มีความหมายจริง

1.3 ครูควรใช้สื่อการเรียนรู้และกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่น เพลง สื่อของจริง และการเคลื่อนไหว เพื่อช่วยกระตุ้นแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ และวิธีการจัดการเรียนรู้อื่น ๆ

2.2 ควรมีการพัฒนาสื่อเทคโนโลยีดิจิทัลหรือแอปพลิเคชันต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนที่ใช้ในชีวิตประจำวันให้กับผู้เรียนในระดับปฐมวัยและระดับการศึกษาอื่น ๆ

2.3 ควรมีการศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560*. สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- ฉัฐญา ละม้ายแซ. (2566). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Food and Drink โดยวิธีการสอนแบบ CLT ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลวัดพิชัยสงคราม จังหวัดสมุทรปราการ. *วารสารสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม*, 4(1), 35-44.
- ปาริฉัตร เนินสนธิ, สัจธรรม พรทวีกุล และพูนสุข จันทศิลป์. (2566). การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด*, 17(3), 63-75.
- ปัทมา อิ่มสกุล. (2563). การจัดการเรียนรู้ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในศตวรรษที่ 21 สำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี. *วารสารวิจัยราชภัฏธนบุรี รัับใช้สังคม*, 6(2), 14-28.
- ปภาณัน เอ็นทรวง, อภิรัตน์ดา ทองแกมแก้ว และชวนพิศ ชุมคง. (2567). การพัฒนาทักษะการพูดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อมัลติมีเดียของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์*, 9(3), 1835-1847.
- ปิยธิดา สังสีแก้ว. (2564). แนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์ภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย. *วารสารวิจัยราชภัฏกรุงเทพฯ*, 8(3), 119-127.
- พิมพ์ภาภรณ์ บุญประเสริฐ. (2558). *วาทกรรม: ศาสตร์และศิลป์แห่งการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร*. โอโยรา.
- เยาวพร ศรีระชา และจิระพร ชะโน. (2561). การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสมเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. *วารสารการวัดผลการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 24(1), 243-254.

- สุนีตา โขจิตชัยวัฒน์. (2556). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค้ายาภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมค้ายาภาษาอังกฤษ และทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. *วารสารวิชาการ Veridian E-Journal ฉบับมนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์*, 6(1), 430-447.
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). *ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bruner, J. S. (1986). *Actual minds, possible worlds*. Harvard University Press.
- Davies, P., & Pearse, E. (2000). *Success in English teaching*. Oxford University Press.
- Littlewood, W. (2007). Communicative and task-based language teaching in East Asian classrooms. *Language Teaching*, 40(3), 243-249
- Nation, I. S. P. (2001). *Learning vocabulary in another language*. Cambridge University Press.
- Richards, J. C. (2006). *Communicative language teaching today*. Cambridge University Press.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Harvard University Press.
- Yip, P.-C., & Rimmington, D. (2006). *Chinese: An essential grammar* (2nd ed). Routledge.
- Yuliawati, L. (2018). The effects of grammar and vocabulary mastery on students' reading comprehension. *Wanastra: Jurnal Bahasa dan Sastra*, 10(1), 1-8.